[Udenrigsministeren.]
den særlige Interesse, at Aftaler af international Karakter, der kan lette Fastholdelsen af Englands hidtidige Toldpolitik, er af den mest afgørende Betydning for hele Danmarks Økonomi.

Hvis vi nu har Lov til at gaa ud fra, at der vil være en langt overvejende Tilslutning i Danmark til Vedtagelsen af disse Aftaler, saa bliver tilbage det Spørgsmaal: Hvornaar skal denne Vedtagelse ske? Det skal efter Aftalerne være i Orden før den 1. November, og dette betyder, at der er en formel Mulighed for at foretage Ratifikationen i Oktober Maaned, naar Rigsdagen atter træder sammen. Jeg maa imidlertid understrege, at det for et Land med Danmarks Interesser og Danmarks Stilling paa dette Omraade vil være et sent Tidspunkt, idet vi derved rimeligvis vilde komme bagefter de fleste af de Stater, der er Tale om. De andre Stater har som Regel deres Parlamentstid liggende saaledes, at de fortsætter til Juli—August Maaned, og man maa da regne med, at i Løbet af de følgende Maaneder vil Ratifikation finde Sted for disse Staters Vedkommende. I de paagældende Lande mødes Rigsdagen som Regel først igen paa et Tidspunkt, hvor det vil være for sent at faa Ratifikationerne i Stand før den 1. November. Jeg vilde derfor mene, at hvis det var muligt for den høje Rigsdag at tage Stilling til dette Konventionsudkast i den Tid, der er tilbage af denne Rigsdagssamling, vilde dette være meget ønskeligt. Det maa naturligvis afhænge af, hvorvidt man i det Udvalg, der formentlig nedsættes, vil kunne naa saa vidt i den Tid, der er tilbage, at de enkelte Partier vil kunne tage deres Standpunkt til Ratifikationen, før Sagen vender tilbage til Afstemning her i Salen. Men det drejer sig jo i dette Tilfælde ikke, saaledes som ved almindelige Love, om Bestemmelser, hvor man kan tage den ene og den anden Paragraf op til Ændring; det drejer sig om at tage Stilling til Aftalen som Helhed, og hvis det maatte være muligt for de forskellige Partier under Udvalgets Forhandlinger at naa til tilstrækkelig Klarhed med Hensyn til deres Tagen-Stilling, da vilde jeg anse det for meget ønskeligt. Vi her i Danmark har haft en af vore Landsmænd som Konferencens Leder, og vi har med Glæde kunnet se, at den Maade, hvorpaa han har ledet Forhandlingerne, den Indsats, han har ydet ved Tilrettelæggelsen af Arbejdet, og den Evne, han har vist til at bringe Forsoning mellem afvigende Synspunkter, har haft stor Betydning for det Resultat, der er naaet. Det vilde derfor være godt, om vi kunde være blandt de Stater, der først tog Beslutning og derigennem ydede vort lille Bidrag til, at det Forsøg, som her gøres, kommer i god Gang.

Hans Rasmussen: Den Gang da Forslaget om at søge indstiftet en 2-aarig Toldfred udsendtes, lød det som et Signal, der varslede Indgangen til en ny Tid med større Fordragelighed i det økonomiske Samliv mellem Nationerne. Der vaktes Forhaabning i de videste Kredse, thi overalt indrømmede man, at en fortsat Konkurrence om at bygge Afspærringer for Vareudvekslingen vilde føre til uholdbare og utaalelige Tilstande, og at Toldfredskonferencen i Genève kom i Stand og fik Tilslutning fra saa mange Lande, er et Vidnesbyrd om, at Staterne i Princippet erkender Nødvendigheden af økonomisk Nedrustning.

Stiller man Toldfredskonferencens Resultater op til Sammenligning med Programmet for Konferencen eller med de Forventninger, mange nærede — ja, saa er der en Forskel; der er Afstand mellem den 2—3-aarige ubetingede Toldfred og den foreliggende Konvention. Denne tilsigter vel i sine første Artikler at etablere en 1-aarig Toldvaabenhvile, men den er derefter i de følgende Artikler udstyret med en Del Forbehold, som hvert for sig maa siges at kunne danne Udvej for den eller de Stater, som ikke mener at kunne se bort fra Særinteresserne.

Konventionen bør imidlertid ikke vurderes alene efter Indholdet af dens mere eller mindre elastiske Artikler; den bør betragtes som det, den efter min Opfattelse er, nemlig et betydningsfuldt indledende Skridt til en ny mellemfolkelig økonomisk Politik, en Politik, der i sin videre Udformning maa tilstræbe Plan i Vareudvekslingen mellem Landene, mellem Agrarstater og Industristater, ja, som ogsaa i sin Fortsættelse maa føre til større Plan i Produktionen og til bedre Økonomi med dennes Hjælpemidler. Set under denne Synsvinkel er Konventionen altsaa et Dokument af større Værdi, end der rent praktisk øjeblikkelig kan ventes at give sig Udslag ved Konventionens Gennemførelse.

Programmet for Konferencen for Toldvaabenhvile var den ved Folkeforbundsforsamlingen i Fjor vedtagne Resolution, hvori udtaltes, at Staterne for et Tidsrum af 2 eller 3 Aar skulde afholde sig fra at forhøje deres Beskyttelsestold. Underforstaaet var det, at Bestræbelserne for at nedsætte Tarifferne gennem tosidede Overenskomster eller ad autonom Vej ikke skulde